

11 JULI 1967

Folketingets forhandlinger. (91)

1441

$\frac{3}{2}$ 67: 1. beh. af f. t. l. om opførelse af et statshospital i Herlev kommune.

1442

[Grethe Philip.]

Jeg ser af bemærkningerne, at man — jeg ved ikke, om der er enkelte undtagelser — stort set ikke agter at opføre boliger til funktionærer på området, og hele spørgsmålet om tjenesteboliger er jo også noget, der i høj grad er diskutabelt. Der er dog her en ting, jeg gerne vil pege på. Har man overvejet at opføre en børnehave i tilknytning til dette hospital? Det er jo noget, man er gået i gang med og har fundet nødvendigt i forbindelse med det nye rigshospital. Jeg ved, at der oppe på statshospitalet i Nykøbing Sjælland er indrettet en børnehave, og jeg ved også, at det spiller en rolle for mulighederne for rekruttering af personale til hospitalerne. Vi ved jo, at der skal beskæftiges en hel del kvindeligt personale ved det nye statshospital både som sygeplejersker og som beskæftigelses-terapeuter, måske også som fysioterapeuter; vi ved, at det undertiden kan være vanskeligt at skaffe dette personale, og jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om det ikke har været overvejet at oprette en børnehave i tilknytning til hospitalet i Herlev.

Endelig er der et par lidt mere generelle ting, jeg gerne vil komme ind på, som også har tilknytning til hospitalet i Herlev. Det er spørgsmålet om oprettelse af pensioner eller kollegier for tidligere patienter. Vi ved jo, at netop nu, da man har mulighed for i langt højere grad end tidligere at kunne udskrive patienter, opstår der et problem med, hvad der skal ske med disse patienter i tiden umiddelbart efter hospitalsopholdet. I mange tilfælde vil patienterne vanskeligt kunne komme hjem under tryggende forhold, og så står man over for spørgsmålet: hvor skal vi gøre af patienterne? Jeg tror, det ville lette løsningen af dette problem overordentligt, hvis man havde pensioner, som midlertidigt — og måske også for en lidt længere periode — kunne optage patienterne, pensioner med et personale, som havde en speciel foruddannelse og var spe-

cielt indstillet på at tage sig af den slags mennesker. Det ville gøre det muligt hurtigere at udskrive patienterne, og det ville formodentlig også betyde, at disse mennesker hurtigere kunne komme i gang ude i erhvervslivet med et regelmæssigt arbejde.

Jeg forstår, at man for de ganske unges vedkommende i øjeblikket i nogen grad trækker på vore højskoler, at hospitalerne har aftaler med højskoler, som tager sig af unge sindslidende; men jeg er også klar over, at det i virkeligheden er et voldsomt pres, der dermed lægges på vore højskoler, et pres, som de egentlig ikke er forberedt på at kunne klare, og pensioner ville da også i den relation være en fordel. Jeg er klar over, at man ude omkring fra privat side kan tage opgaven op og oprette pensioner, og at det er noget, som foreningen Sindslidendes Vel er meget optaget af; men spørgsmålet er, om det ikke er en egentlig statsopgave, sådan at staten i højere grad end nu ligefrem påtager sig oprettelsen af pensioner.

Man har allerede tidligere her været inde på spørgsmålet om ambulatoriebehandling, og jeg vil gerne rejse spørgsmålet om oprettelse af forskellige mindre, lokale ambulatorier; det er også med henblik på en hurtig indpasning i erhvervslivet af de sindslidende. Skal de ud og have arbejde, men regelmæssigt tilbagevendende komme til behandling, f. eks. have indsprøjtninger på hospitalet, er det af meget stor betydning, at der ikke er for lang vej fra deres arbejdsplads ud til behandlingsstedet, og derfor ville det sikkert være ønskeligt, at der oprettedes sådanne mindre ambulatorier i tilknytning til hospitalet.

Der står i lovforslaget bemærkninger, at man ønsker adgang til, hvis man ikke kan klare det ved almindeligt køb, at erhverve de nødvendige grunde ved ekspropriation. Jeg skal ganske kort sige, at ekspropriation er jo noget, man skal være varsom med, men kan det foregå skånsomt og kun i det absolut nødvendige omfang,